

KOMUNIKAT PRASOWY nr 204/22

Luksemburg, 15 grudnia 2022 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawie C-124/21 P | International Skating Union / Komisja

Rzecznik generalny Athanasios Rantos zaproponował uchylenie wyroku Sądu, w którym potwierdzono antykonkurencyjny charakter przepisów Międzynarodowej Unii Łyżwiarskiej

Rzecznik generalny zaproponował skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd

International Skating Union (Międzynarodowa Unia Łyżwiarstwa, zwana dalej „ISU”) wniosła o częściowe uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z 16 grudnia 2020 r., International Skating Union/Komisja (T-93/18). W wyroku tym Sąd częściowo oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z 8 grudnia 2017 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG¹. W swej decyzji z 8 grudnia 2017 r. Komisja stwierdziła, że przepisy ISU przewidujące surowe kary dla sportowców, którzy uczestniczą w nieuznawanych przez nią zawodach łyżwiarstwa szybkiego są sprzeczne z przepisami Unii w dziedzinie konkurencji.

Jednocześnie odwołanie wzajemne, mające również na celu częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku, zostało wniesione przez dwóch sportowców, których dotyczyła skarga będąca powodem wszczęcia przez Komisję postępowania przeciwko ISU. Kwestionują oni tę część zaskarżonego wyroku, w której Sąd uznał, że mechanizm wyłącznego i obowiązkowego arbitrażu ustanowiony przez ISU nie może być postrzegany jako „wzmacniający” opisane przez Komisję ograniczenie konkurencji ze względu na cel.

W przedstawionej dzisiaj opinii rzecznik generalny Athanasios Rantos proponuje uchylić wyrok i skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

W przedmiocie stosowania prawa konkurencji do przepisów przyjętych przez federacje sportowe

W uwagach wstępnych rzecznik generalny wyjaśnił **ramy analizy, które należy zastosować przy badaniu przepisów przyjętych przez federacje sportowe w świetle prawa konkurencji**. Przypomniat, że przepisy pełniące funkcje zarządcze organizacji sportowych, takich jak ISU, nie są co do zasady wyłączone z zakresu stosowania prawa konkurencji Unii. Ponieważ chodzi tu o przepisy ustanowione przez federacje sportowe, odniesienia do szczególnych cech sportu, zawarte w art. 165 TFUE, mogą okazać się istotne zwłaszcza dla celów oceny ewentualnego uzasadnienia ograniczeń konkurencji.

Rzecznik generalny przypomniat, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału², jeżeli skutki ograniczające, które wynikają ze spornego uregulowania federacji sportowej, można było racjonalnie uznać za konieczne do zagwarantowania uzasadnionego celu „sportowego”, środki te nie są objęte zakresem stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Jednakże jest tak tylko pod warunkiem, że skutki te nie wykraczają poza to, co jest konieczne do zapewnienia realizacji tego celu.

¹ W przedmiocie okoliczności poprzedzających powstanie sporu zob. komunikat prasowy nr [159/20](#).

² Zobacz podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2006 r., *Meca-Medina i Majcen/Komisja* (C-519/04 P), a także komunikat prasowy nr [65/06](#).

Z uwagi na tradycyjną rolę przyznaną federacjom sportowym, podmioty te narażają się na ryzyko konfliktu interesów wynikające z faktu, że z jednej strony dysponują one uprawnieniami regulacyjnymi, a z drugiej strony jednocześnie prowadzą działalność gospodarczą.

Rzecznik generalny podkreślił, że okoliczność, iż ten sam podmiot pełni jednocześnie funkcje regulatora i organizatora zawodów sportowych, nie oznacza sama w sobie naruszenia prawa konkurencji Unii. Ponadto głównym obowiązkiem federacji sportowej znajdującej się w sytuacji ISU jest zapewnienie, aby te podmioty trzecie nie zostały niesłusznie pozbawione dostępu do rynku do tego stopnia, że konkurencja na tym rynku zostanie zakłócona. **Federacje sportowe mogą pod pewnymi warunkami odmówić dostępu do rynku podmiotom trzecim, co nie stanowi naruszenia prawa konkurencji, pod warunkiem że odmowa ta jest usprawiedliwiona uzasadnionymi celami, a środki przyjęte przez te federacje są proporcjonalne do wspomnianych celów.**

W przedmiocie odwołania

Rzecznik generalny zbadał, czy Sąd dokonał prawidłowej wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, utrzymując w mocy sporną decyzję w zakresie, w jakim stwierdzono w niej istnienie ograniczenia konkurencji ze względu na cel.

Powstaje pytanie, czy Sąd mógł przeprowadzić „połączoną” lub „równoległą” analizę istnienia ograniczenia konkurencji ze względu na cel i braku obiektywnie uzasadnionego i proporcjonalnego charakteru tego ograniczenia. Rzecznik generalny stwierdził, że takie podejście Sądu jest źródłem pewnego nieporozumienia, ponieważ prowadzi ono do niejasności co do charakteru przeprowadzanej analizy. W pierwszej kolejności Sąd przyjął klasyczne podejście do identyfikacji ograniczenia konkurencji ze względu na cel, analizując najpierw treść zasad kwalifikowania zawodników. Niemniej w drugiej kolejności przy badaniu celów tych przepisów Sąd, jak się wydaje, przeanalizował je w świetle kryteriów określonych w wyroku Meca Medina i Majcen/Komisja, który dotyczy obiektywnie uzasadnionego charakteru stwierdzonych ograniczeń konkurencji.

Rzecznik generalny zauważył, że stanowisko Sądu w odniesieniu do wykładni treści przepisów ISU i jego analiza dotycząca nieproporcjonalnego charakteru przepisów ISU, które doprowadziły do stwierdzenia ograniczenia konkurencji ze względu na cel, nie są zasadne. Prowadziłoby to bowiem do rozszerzenia pojęcia „ograniczenia konkurencji ze względu na cel”, co byłoby sprzeczne z utrwalonym orzecnictwem Trybunału wymagającym zawężającej wykładni tego pojęcia.

W związku z tym **rzecznik generalny uznał, że Sąd naruszył prawo, kwalifikując przepisy ISU jako ograniczenie konkurencji ze względu na cel, i zaproponował, aby uwzględnić zarzut pierwszy odwołania i uchylić wyrok Sądu dotyczący stwierdzenia ograniczenia konkurencji ze względu na cel.**

Rzecznik generalny stwierdził jednak, że należy jeszcze ustalić, czy ograniczenie konkurencji jest „skutkiem” spornych porozumień w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE. Ten aspekt sporu wiąże się ze zbadaniem okoliczności faktycznych, jakie należy przeprowadzić na podstawie materiału dowodowego, który nie został przez Sąd przeanalizowany w zaskarżonym wyroku. Ponadto, zważywszy że kwestie dotyczące analizy skutków dla konkurencji nie były przedmiotem postępowania przed Sądem, stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia w tej kwestii. **Rzecznik generalny zaproponował, aby sprawę skierować do ponownego rozpoznania przez Sąd i aby rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostało dokonane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

W przedmiocie odwołania wzajemnego

Rzecznik generalny zbadał, czy Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja błędnie uznała, iż regulamin arbitrażowy ISU wzmacnia ograniczenie konkurencji spowodowane stosowaniem przyjętych przez ISU zasad kwalifikowania zawodników. Postawił on pytanie, czy Komisja mogła zasadnie uznać mechanizm wyłącznego i obowiązkowego korzystania z arbitrażu jako „element wzmacniający” ograniczenie konkurencji w ramach oddzielnej i odrębnej analizy stwierdzenia naruszenia, które to podejście budzi jego zdaniem wątpliwości, ponieważ Komisja nie uznała, że sama klauzula arbitrażowa może stanowić naruszenie.

W ocenie rzecznika generalnego Sąd słusznie uznał, że stosowanie mechanizmu wyłącznego i obowiązkowego arbitrażu jest ogólnie akceptowalną metodą wiążącego rozstrzygania sporów, i że sam fakt zawarcia klauzuli arbitrażowej nie stanowi ograniczenia konkurencji. Rzecznik generalny wskazał także, że odwoływanie się do arbitrażu można w tym wypadku usprawiedliwić uzasadnionymi interesami związanymi z wymogiem, aby spory sportowe były poddane wyspecjalizowanemu sądowi.

Jeśli chodzi o arbitraż poddany właściwości Sportowego Sądu Arbitrażowego (TAS), rzecznik generalny uznał, że nie jest on porównywalny z arbitrażem, jakiemu poddają się państwa członkowskie i podmioty prywatne w ramach dwustronnych umów inwestycyjnych, których dotyczyły wyroki *Achmea*³ i *PL Holdings*⁴. W związku z tym zasad określonych w orzecznictwie wynikającym z tych wyroków nie można stosować analogicznie w odniesieniu do arbitrażu, o którym mowa w niniejszej sprawie, gdyż nie prowadzi on do ograniczenia pełnej skuteczności i jednolitości prawa Unii.

Rzecznik generalny uznał, że Sąd nie naruszył prawa, uznając, że mechanizm wyłącznego i obowiązkowego korzystania z arbitrażu nie może zostać zakwalifikowany jako „element wzmacniający” naruszenie konkurencji, o którym mowa w niniejszej sprawie.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu przedłożenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

³ Wyrok z dnia 6 marca 2018 r., *Achmea*, C-284/16 (zob. komunikat prasowy nr [26/18](#)).

⁴ Wyrok z dnia 26 października 2021 r., *PL Holdings*, C-109/20 (zob. komunikat prasowy nr [190/21](#)).